

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **N. B.**
st. přísl. A. d. a l. r.
t. č. pobytem X

zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 170 34

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2024, č. j. OAM-1558/ZA-ZA12-LE05-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2024, č. j. OAM-1558/ZA-ZA12-LE05-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobkyně s takovým závěrem žalovaného nesouhlasí, protože má za to, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňuje.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Dne 13. 11. 2023 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti dne 16. 11. 2023 uvedla, že je alžírské státní příslušnosti, narodila se ve městě S. a je kabylské národnosti. Je ateistka a nemá žádné politické přesvědčení. Je rozvedená a nemá děti. Ve vlasti naposledy bydlela ve městě S., O. Dne 4. 1. 2020 přiletěla z Alžíru do Barcelony, poté letadlem do Paříže. Tam tři roky nelegálně žila. Na území České republiky vstoupila dne 11. 11. 2023. Žádost o mezinárodní ochranu podala proto, aby zůstala v České republice u bratra.
3. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 16. 11. 2023 žalobkyně mimo jiné doplnila, že ve Francii žila u své sestry. Byla doma a vychovávala sestřiny děti. Do vlasti se nevrátila, protože tam už rodinu nemá, její matka i otec žijí ve Francii. Ve Francii se žalobkyni nelíbí tamní společnost, je tam stres. Jinde než ve Francii žalobkyně příbuzné nemá. Žalobkyně uvedla, že se do Francie nechce vrátit, chce zůstat u bratra v České republice, chce se vdát za kamaráda svého bratra. S žalobkyní byl proveden další pohovor dne 3. 1. 2024. Žalobkyně zopakovala své důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany. Doplnila, že ve vlasti byla pečovatelkou o děti a učitelkou v jeslích. Ve vlasti neměla žádné problémy, ale jelikož celá její rodina žije ve Francii, tak se rozhodla odjet do Francie. Ve Francii si však práci nenašla a země se jí nelíbila. Na dotaz, zda jí v případě návratu do Alžírsko něco hrozí, uvedla, že nikoliv, ale nechce se tam vrátit. Ve vlasti nikdy neměla žádné problémy s policií nebo se státními orgány. Ve vlasti má babičku a dva strýce. Bratr žalobkyně bydlí v České republice a má zde trvalý pobyt na 10 let. Žalobkyně dodala, že má v České republice přítele, který je původem z Alžírsko a má v České republice trvalý pobyt na 10 let. Přítel přijel za žalobkyní do Francie, žalobkyně nyní zjistila, že je těhotná. Chtějí se vzít, ale čekají, až jim dají termín z matriky. Se svým přítelem nebydlí, protože ještě nejsou svoji, ale budou spolu žít po uzavření manželství. Součástí správního spisu je lékařská dokumentace týkající se těhotenství žalobkyně a dále informace OAMP, Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu, ze dne 23. 10. 2023.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul zjištěný skutkový stav, konstatoval, že Česká republika považuje Alžírsko za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S ohledem na prodlevu způsobenou nutností provést řízení dle nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, však žalovaný neaplikoval na žádost žalobkyně § 16 odst. 2 zákona o azylu, dle kterého se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, přichází-li žadatel ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu.
5. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně není ve vlasti pronásledována pro uplatnění politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Nedospěl ani k závěru, že by mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný proto shledal, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Ze zjištěných skutečností nevyplýval žádný

zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Nemá žádné zvláštní potřeby a její zdravotní stav je dobrý. Je sice těhotná, ale její těhotenství probíhá standardně a bez komplikací. Dle žalovaného se nejednalo o situaci, kdy by bylo v zásadě nehumánní azyl žalobkyni neudělit.

6. Žalovaný dále posoudil, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni, vycházel přitom z informace OAMP, Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu, ze dne 23. 10. 2023. Byť se jedná o zprávu hodnotící situaci v Alžírsku z hlediska splnění podmínek stanovených pro bezpečnou zemi původu, lze ji použít i jako podklad rozhodnutí v případě žalobkyně. S ohledem na výpovědi žalobkyně byla zpráva pro zhodnocení situace v zemi původu dostatečná. Žalobkyně neuvedla a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti mohl hrozit trest smrti, nebo popravu. Snaha zůstat v České republice, skutečnost, že zde žalobkyně má bratra a přítele, její těhotenství, ani absence rodinného zázemí ve vlasti nesvědčí o tom, že by žalobkyni v Alžírsku hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně žádnou hrozbu v souvislosti s návratem do vlasti neuvedla a ani správní orgán žádnou nezjistil. Žalovaný proto nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Na území Alžírsko neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, žalovaný neshledal existenci důvodů dle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

III. Žaloba

7. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žalobkyně je rozvedená, v průběhu správního řízení byla těhotná a před vydáním rozhodnutí se jí narodilo dítě. Po narození dítěte se stala v podstatě svobodnou matkou. Je zranitelnou osobou. Žalovaný se nezabýval tím, zda je žalobkyně s ohledem na poměry svobodných a rozvedených žen s nemanželskými dětmi v zemi původu ohrožena pronásledováním, či jestli jí nehrozí nebezpečí vážné újmy. Nezabýval se ani tím, zda nejde o případ hodný zvláštního zřetele, pro který lze udělit humanitární azyl. V Alžírsku je postavení neprovdaných či rozvedených žen s nemanželskými dětmi velmi komplikované. Žalobkyně tuto skutečnost v žalobě podpořila odkazy na zprávy veřejně přístupné na internetu.
8. Odkázala na zprávu *Algeria: Situation of single or divorced women living alone, particularly in Algiers; whether they can find work and housing; support services available to them* (2012-2015), [cit. 13. 8. 2015], <https://bit.ly/4iVOPVb>, dle které není běžnou praxí, aby svobodná či rozvedená žena v Alžírsku žila sama. Většina takových žen žije v rodném domě se členy své širší rodiny. Tradice je taková, že žena musí žít se svou rodinou, nebo s opatrovníkem, jako je její manžel, bratr, nebo syn. Kvůli konzervatismu alžírské společnosti jsou obecně špatně vnímány ženy, které žijí samy. Jsou přirovnávány k ženě s uvolněnými mravy, tedy prostitutce. Existují hluboce zakořeněné společenské postoje, které jsou nepřátelské k sexuálním vztahům mimo manželství. To vede ke stigmatizaci svobodných žen, včetně neprovdaných žen s dětmi a žen, které žijí samy. To je činí zranitelnými vůči sexuálnímu násilí. Žalobkyně odkázala na informaci o incidentu, při kterém byla žena žijící sama se svými dcerami v sousedství Alžíru sledována skupinou mladých, kteří zapálili její dům poté, co ji z něj vyhnali, pro údajné podezření z prostituce. I kvůli bytové krizi se mnoho rozvedených žen ocitá na ulici nebo se vrací k rodičům.
9. Dále žalobkyně odkázala na zprávu *Algeria: Situation of single women and women who head their own households and their treatment by society and authorities, including their ability to live*

on their own and access housing, education, income, health care, and support services, particularly in Algiers, Oran and Annaba (2020-July 2022), [cit. 4. 8. 2022], dostupné z <https://bit.ly/4co35DY>, dle které trestní zákoník a zákon o rodině diskriminují ženy pokud jde o dědictví, manželství, rozvod a péči o děti. Zákon o rodině je založen na náboženských dogmatech nebo na islámském právu. Ústava sice deklaruje rovnost obou pohlaví, zákon o rodině však říká, že ženy jsou druhořadé, nedospělé a vyžadují poručníctví či opatrovnictví. Manželství má v Alžírsku stále prvořadý význam. Velmi časté je také násilí na ženách, kdy zejména mladé a neprovdané ženy musejí čelit nejextrémnějším formám násilí, výjimkou nejsou ani vraždy žen. Pro svobodné ženy je obtížné, aby žily samy, neboť tak jsou „bez ochrany“ a jsou potenciálními cíli. Jsou také považovány za ženy, které mají uvolněnou morálku, nebo za prostitutky. Situace rozvedených žen žijících osamoceně je pak mnohem horší než situace svobodných žen. Rozvedené ženy jsou společností velmi špatně vnímány, neboť lidé v Alžírsku věří, že nemají žádnou čest. Tyto ženy jsou pravidelně obtěžovány, jako by obtěžování bylo normální nebo povolené. Podle organizace EuroMed Rights existuje vysoké riziko násilí u žen, které jsou odloučeny nebo rozvedené, protože jim chybí podpora ze strany komunity a jejich rodiny.

10. Žalobkyně pak odkázala také na zprávu *Violence against Women in Algeria - Focus on Oran*, [cit. 1. 4. 2017], dostupné z <https://bit.ly/4i59ZyW>, dle které vláda není úspěšná v oblasti boje proti násilí na ženách, navzdory úspěchům v oblasti vzdělávání. Dle zprávy *Children of Algeria - Realizing Children's Rights in Algeria*, dostupné z <https://www.humanium.org/en/algeria/>, jsou nemanželské děti v Alžírsku často diskriminovány. Některé zákony zaměřující se na ochranu práv dětí nezahrnují práva nemanželských dětí. Být svobodnou matkou je považováno za hanbu, proto je mnoho dětí při narození opuštěno. Je neobvyklé, aby otec přijal rodičovské povinnosti, pokud není s matkou v legitimním vztahu.
11. Žalovaný se situací žalobkyně jako svobodné matky vůbec nezabýval. Nezkoumal, zda by žalobkyně s ohledem na nadepsané skutečnosti v zemi původu nemohla být pronásledována, či zda by jí nemohla hrozit vážná újma. Spokojil se s konstatováním, že Alžírsko je na seznamu bezpečných zemí původu. Zprávu hodnotící situaci v Alžírsku z hlediska splnění podmínek pro bezpečnou zemi původu dle žalobkyně není možné považovat za dostatečnou. Žalovaný zkoumal situaci v Alžírsku bez ohledu na individuální situaci, ve které se žalobkyně nachází.
12. Závěrem žalobkyně shrnula, že postavení žen není rovnoprávné s muži. Po právní stránce nejsou ženy považovány za plně svéprávné a k mnoha úkonům potřebují opatrovníka - mužského člena rodiny (manžela, otce, bratra) nebo alespoň jeho svolení. Většina svobodných a rozvedených žen žije v rodném domě se členy své širší rodiny, jako jsou jejich rodiče nebo ženatý sourozenec. Všichni takoví členové rodiny žalobkyně však žijí v zahraničí. Dle žalobkyně žalovaný specifické okolnosti, ve kterých se žalobkyně nachází, nezohlednil při posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalobkyni. Žalovaný nepřikládal skutečnostem, které žalobkyně uvedla, dostatečnou váhu. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Je povinností správního orgánu situaci žadatele zhodnotit v celé šíři a ve svém uvážení přihlídnout ke všem skutečnostem jednotlivě, ale i v celku. Vše uvedené ve svém úhrnu dostatečně prokazuje opodstatněnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žaloba byla vytvořena naprosto účelově s cílem vytvořit doposud neexistující azylově relevantní důvody. Sama žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala proto, že se jí nelíbilo ve Francii. Uvedla, že jí v zemi původu nic nehrozí. Žalobkyně odkazuje na zprávy, které mají dokládat narativ o hrozbě, které čelí matky samoživitelky. Zprávy neprokazují, že by byla žalobkyně v případě návratu do země původu vystavena azylově relevantním hrozbám.
14. Zpráva „*Violence against women in Algeria – Focus on Oran*“ ze dne 1. 4. 2017 popisuje situaci ve městě vzdáleném napříč celou zemí od místa posledního bydliště žalobkyně v zemi původu. Ve zprávě „*Algeria: situation of single or divorced women living alone ... (2012 – 2015)*“ ze dne 13. 8. 2015 se sice zmiňují některé negativní jevy, kterým mohou čelit ženy žijící samy, jedná se ale o informace zhruba deset let staré. Mimo to obsahuje zpráva i pozitivní sdělení, viz např. „...*women living alone may move around, move and resettle without any safety problems ... in those circumstances, women would only face rude looks from some people.*“ Ženy žijící samy tedy podle zprávy, kterou žalobkyně používá na podporu svého tvrzení, mohou bez problémů cestovat a minimálně ve velkých městech na severu země se i stěhovat. Ani zbylé zprávy, na které se žaloba odkazuje, nepodporují žalobní scénáře. Žalovaný správní orgán proto s žalobou nesouhlasí a zastává názor o tom, že jeho vydané rozhodnutí ve věci je plně v souladu s legislativou.

V. Jednání před soudem

15. Ve věci proběhlo jednání dne 11. 4. 2025, za přítomnosti žalobkyně, zástupkyně žalobkyně, zástupce žalovaného a tlumočnice z arabštiny.
16. Zástupkyně žalobkyně odkázala na obsah žaloby a shrnula, že žalovaný dostatečně nezohlednil tu skutečnost, že žalobkyně byla v průběhu řízení těhotná, narodilo se jí dítě a otcem jejího dítěte není bývalý manžel. Je rozvedená, má tedy nemanželské dítě. Podle jejího názoru jsou podmínky svobodných a rozvedených žen s nemanželskými dětmi v zemi jejího původu dostatečné k udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nezjišťoval, jaké jsou podmínky života neprovdaných a rozvedených matek s nemanželskými dětmi. Jedná se o důvod, pro který by žalobkyně mohla být pronásledována nebo by jí mohla hrozit vážná újma. Žalovaný se spokojil pouze s konstatováním, že Alžírsko je považováno za bezpečnou zemi původu. Skutkový stav věci v případě žalobkyně byl zjištěn nedostatečně. Žalobkyní uváděné skutečnosti byly žalovanému objektivně známy a z úřední povinnosti se jimi měl zabývat. Žalobkyně odkazuje na informace o zemi původu.
17. Zástupce žalovaného uvedl, že žádost žalobkyně byla účelová, což potvrzuje nejen její výpověď, ale i její rodinné vazby, jimiž se správní orgán zabýval. Řízení s bratrem žalobkyně bylo zdejší soudem zastaveno, neboť žádost byla vzata zpět. V případě žalobkyně nebyly dány relevantní azylové důvody.
18. Ze strany soudu bylo doplněno dokazování písemnými podklady – zprávami o zemi původu žalobkyně. Veškeré žalobkyní odkazované zprávy o Alžírsku byly strojově přeloženy prostřednictvím evropského AI překladače eTranslation. Strojový překlad zpráv o Alžírsku byl pro účely zdejšího soudního řízení dostatečný. Těmito zprávami soud doplnil dokazování, s výjimkou zprávy Humanium *Uplatňování práv dětí v Alžírsku*, která popisuje diskriminaci nemanželských dětí oproti dětem narozeným v manželství, takže se k případu žalobkyně přímo nevztahuje, a současně z ní není zřejmé, z jakých informačních zdrojů vychází. Účastníci řízení měli dostatek času na seznámení se zprávami před jednáním a netrvali na jejich přečtení v průběhu jednání.

19. Ze zprávy Kanadské rady pro uprchlíky ze dne 13. 8. 2015 publikované na stránkách UNHCR *Alžírsko: situace svobodných nebo rozvedených žen žijících samostatně, zejména v Alžíru; zda mohou najít práci a bydlení; podpůrné služby, které mají k dispozici (2012–2015)* plyne, že není běžné, aby ženy v Alžírsku žily samy. Rozvedené a svobodné ženy obvykle žijí se členy své širší rodiny jako jsou jejich rodiče či sezdaní sourozenci. Kvůli konzervatismu alžírské společnosti jsou ženy, které žijí samy, vnímány negativně, zejména v chudších oblastech. Svobodné či rozvedené ženy jsou pak vnímány jako ženy s „uvolněnými mravy“ tedy prostitutky. Případná izolace žen žijících v chudších čtvrtích může zvýšit riziko fyzického nebo psychického násilí či napadení. Alžírská společnost hluboce odsuzuje sexuální styky mimo manželství, což vede ke stigmatizaci svobodných žen, včetně svobodných žen s dětmi, které žijí samy. To je činí zranitelnějšími proti sexuálnímu násilí. Skupiny svobodných žen, které žijí samy jsou omezeny na velká města, jako je Alžír a Orán. Možnost ženy žít samostatně závisí na její socio ekonomické situaci, na jejím vzdělání a na jejím příjmu. Ve velkých městech na severu se ženy mohou samy usazovat a stěhovat bez jakýchkoliv bezpečnostních problémů. Takové ženy mohou být vystaveny pouze hrubým pohledům od některých lidí.
20. Ze zprávy Kanadské rady pro uprchlíky ze dne 4. 8. 2022 *Alžírsko: Situace svobodných žen a žen, které vedou své vlastní domácnosti, a zacházení s nimi ze strany společnosti a orgánů, včetně jejich schopnosti žít samostatně a přístupu k bydlení, vzdělání, příjmu, zdravotní péči a podpůrným službám, zejména v Alžíru, Oranu a Annabě (2020- červenec 2022)* plyne, že právní řád diskriminuje ženy ve věcech dědictví, manželství, rozvodu a svěření dětí do péče. Rodinné právo je založeno na náboženských dogmatech či na islámském právu. Alžírská společnost se stává více a více konzervativní. Manželství má v Alžírsku prvořadý význam. Násilí je v alžírské společnosti všudypřítomné a ženy jsou jím zejména postiženy. Ženy jsou společností kontrolovány a kritizovány. V některých oblastech jsou svobodné ženy pod kontrolou svých sousedů. Nejvíce zranitelné jsou pak ženy s nízkými příjmy a nevzdělané ženy. Mladé a svobodné ženy čelí nejzávažnějším formám násilí. Dle informačního zdroje *Femicides Algeria*, což je organizace monitorující femicidy v Alžírsku, bylo v roce 2021 zavražděno 55 žen kvůli svému pohlaví, v roce 2022 to pak bylo 24 žen (str. 5). Většina z nich byla zavražděna manželem, partnerem, bývalým partnerem, nebo jiným mužem ze své rodiny. Organizace *Femicides Algeria* přitom reflektuje pouze femicidy, o kterých byla schopna nashromáždit informace. Skutečné množství zavražděných žen je mnohem vyšší (str. 5). Zpráva obsahuje tabulku nahlášených případů násilí na ženách, kdy za rok 2021 bylo nahlášeno 5 412 případů násilí. Z toho v 3 205 případech se jednalo o vdané ženy, v 1 223 případech se jednalo o svobodné ženy a v 621 případech se jednalo o rozvedené ženy (str. 5).
21. Dle informace je pak situace rozvedených žen výrazně horší než situace svobodných žen. Rozvedené ženy jsou dle zprávy běžně obtěžovány, jako by takové obtěžování bylo normální nebo povolené. Existuje vysoké riziko násilí u odloučených či rozvedených žen, protože nemají podporu společnosti, nebo své rodiny (str. 6). Ze zprávy se podává, že ženy žijící ve velkých městech jsou méně náchylné tlaku společnosti, i v těchto městech však tlak společnosti přetrvává a je velmi silný ve čtvrtích pracující třídy ve srovnání s obytnými čtvrtěmi. Lepší je situace žen, které vlastní automobil, patří k vyšší socioekonomické třídě, jsou vzdělané a finančně zaopatřené, mají stálé zaměstnání, vlastní svou domácnost, nežijí v konzervativních oblastech a mají podporu své rodiny (str. 8).
22. Zpráva IMWF *Násilí proti ženám v Alžíru: zaměření na Oran* z 1. 4. 2017 popisuje celou řadu nástrojů vytvořených Alžírskem zaměřených na genderovou rovnost. Zpráva uvádí, že bylo dosaženo významných pokroků v oblasti genderové rovnosti na úrovni legislativy a

národních institucí. Národní zákony, s výjimkou rodinného práva, které zůstává předmětem neshod, jsou ve prospěch genderové rovnosti. Reprezentace žen v alžírských médiích je stále nízká a média nadále vykreslují negativní obraz žen a vyjadřují nenávistné předsudky vůči ženám. Zpráva rovněž popisuje počty evidovaných násilných činů, kdy 6 800 žen se mělo stát oběťmi násilí, přičemž 4 113 měly být fyzicky napadeny ve své domácnosti, jedná se o údaje za rok 2014 (str. 17).

23. Soud dále provedl jako důkaz zprávu německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky *Situace žen v Alžírské demokratické a lidové republice*, stav 08/2023. Dle zprávy domácí násilí zůstává přetrvávajícím problémem (str. 4), zpráva popisuje opatření Alžírska v boji proti domácímu násilí v podobě psychologické podpory, poradenství, administrativní a právní podpory, např. v podobě horké linky pro ženy v nouzi či v podobě osvětové kampaně o domácím násilí. Zpráva také popisuje vládou zřizované zařízení, kde mohou ženy v nouzi najít dočasné útočiště. Ze zprávy plyne, že za rok 2022 bylo nahlášeno 38 vražd žen z důvodu jejich pohlaví. Několik takových vražd je známo i pro rok 2023. Většina z nich byla zavražděna svými manžely nebo partnery, bývalými partnery nebo muži z rodiny. Nevládní organizace odhadují, že ročně dojde ke 100 až 200 vraždám žen z důvodu jejich pohlaví (str. 5).
24. Žalobkyně následně soudu předložila originál rodného listu dítěte, které se jí narodilo dne 1. 7. 2024. K dotazu soudu žalobkyně uvedla, že se nevдалa, a že je stále rozvedená. Otec dítěte ji opustil.
25. Účastníci řízení neměli další důkazní návrhy. Po závěrečných návrzích soud přerušil jednání a postupoval podle § 49 odst. 12 věta první s.ř.s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

26. Při splnění podmínek řízení Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s.ř.s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Nutno předeslat, že rozsah, v jakém je skutkový stav prostřednictvím informací o zemi původu zjišťován, vychází z tvrzení (důvodů) cizince jakožto žadatele o mezinárodní ochranu. Toho stíhá břemeno tvrzení, doplněné břemenem důkazním, které je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán, jenž je povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z výpovědi žadatele v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. „*Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené*“ (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41).
28. Soud se proto nejprve zabýval tím, zda se žalovaný ve vztahu k osobě žalobkyně, resp. k jí uváděným důvodům, dostatečně zabýval situací v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně v řízení před správním orgánem vůbec netvrdila, že by jí v Alžírsku mohlo cokoliv hrozit. Pouze uvedla, že se do Alžírska nechce vrátit, neboť její rodina je ve Francii a v České republice. Uvedla, že v zemi původu nikdy žádným problémům nečelila. Žalovaný proto

nemusel zjišťovat detailní specifické informace o zemi původu žalobkyně. Resp. tak učinit ani nemohl, neboť žalobkyně neposkytla v rámci správního řízení žádné relevantní tvrzení, kterým by se žalovaný mohl z hlediska zjišťování situace v Alžírsku zabývat.

29. Žalobkyně netvrdila, že by jí v Alžírsku hrozilo pronásledování nebo vážná újma. Proto postačovalo, že žalovaný v rámci správního řízení obstaral pouze základní informaci o zemi původu žalobkyně. Tato informace, týkající se hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu, odpovídá požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo, a které žalobkyně v průběhu řízení uváděla. Žalobkyně však byla, pokud jde o skutečnosti tvrzené ve správním řízení, velmi stručná. Tomu odpovídá rozsah zjišťování skutečností o zemi původu žalovaným a odpovídá tomu i odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Národní humanitární azyl

30. K otázce posuzování udělení národního humanitárního azylu je namístě odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které na udělení národního humanitárního azylu není právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkouvává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Správní soudy přezkouvávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48, ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 79/2005–61, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017–30). Humanitární azyl je na místě udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele a zpravidla v situacích, „na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55).
31. Není pravda, že by žalovaný dostatečně neposoudil možnost udělení národního humanitárního azylu žalobkyni. Žalovaný naopak přihlédl k těhotenství žalobkyně, neshledal však důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení národního humanitárního azylu. Žalovaný zejména konstatoval, že dle vyjádření žalobkyně i z doložených podkladů vyplývá, že těhotenství žalobkyně probíhá standardně a bez komplikací. Správní uvážení žalovaného ve vztahu k otázce, zda má být žalobkyni udělen humanitární azyl, nevykazuje vady, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit.

Strach z pronásledování

32. Žalobkyně teprve v žalobě odkazovala na vícero zdrojů informací poukazujících na obtížnou situaci, které čelí v Alžírsku svobodné ženy, rozvedené ženy či ženy s nemanželskými dětmi. Žalobkyně má za to, že by v Alžírsku jako rozvedená žena s nemanželským dítětem čelila pronásledování či nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského a ponižujícího zacházení.

33. Je sice pravda, že se částečně jedná o skutečnosti, které žalobkyně mohla tvrdit již v řízení před správním orgánem. Žalobkyně se však nacházela ve specifické situaci. Byla těhotná a dne 1. 7. 2024 se jí narodilo dítě. Termín porodu žalobkyně dle těhotenského průkazu založeného ve spisové dokumentaci byl 21. 7. 2024 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 7. 2024. Narození dítěte je proto skutečností, kterou žalobkyně nemohla bez vlastního zavinění tvrdit v řízení před správním orgánem. V souladu s § 32 odst. 9 zákona o azylu se tak jedná o novou důležitou skutečnost, která se dle žalobního tvrzení vztahuje k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy. Dle § 32 odst. 9 zákona o azylu „*mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.*“ Soud se proto zabýval tím, zda žalobou tvrzené skutečnosti o situaci rozvedených žen s nemanželskými dětmi v Alžírsku mají vliv na výrok rozhodnutí žalovaného.
34. Dle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, který má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
35. Dle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 11. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany („kvalifikační směrnice“), aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Úmluvy o právním postavení uprchlíků (sdělení MZV č. 208/1993 Sb., „Ženevská úmluva“), musí být takové jednání a) *svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit*, nebo b) *souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).*
36. Za pronásledování ve smyslu čl. 9 odstavce 1 kvalifikační směrnice mohou být dle odst. 2 mimo jiné považována jednání jako a) *použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířené proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.*
37. Jednání, kterého se žalobkyně ve své vlasti obává, odpovídá z výčtu čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice písm. a) a f). Žalobkyně popisuje fyzické a psychické násilí páchané na ženách, včetně sexuálního násilí, přičemž výjimkou nejsou ani vraždy žen. Rovněž popisuje nevoli alžírské konzervativní společnosti vůči svobodným ženám a problémy, které tato nevole svobodným ženám působí. Veškeré jednání, kterého se žalobkyně obává, je namířeno proti osobám ženského pohlaví. Jednání, kterého se žalobkyně obává je nutno dle jeho povahy posuzovat odděleně ve dvou skupinách. V *první skupině* je posuzováno jednání, které svou povahou a intenzitou odpovídá pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice.

Ve druhé skupině je posuzováno jednání, které vzhledem k jeho intenzitě a povaze není pronásledováním, jak soud vysvětlí níže.

38. První skupinou jednání je fyzické a psychické násilí, sexuální násilí či vraždy žen z důvodu jejich pohlaví. Soud má za to, že takové jednání může být obecně svou povahou dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. Žalobkyně mimo jiné tvrdila, že v zemi jejího původu dochází k vraždám žen z důvodu jejich pohlaví. Tvrdila také, že v Alžírsku dochází k násilí páchaném na ženách dosahující intenzity nelidského a ponižujícího zacházení. Jedná se tak o vážné porušení lidských práv, od kterých se dle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, a to práva na život a zákazu nelidského a ponižujícího zacházení. Takové jednání dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice.
39. Soud se proto dále zabýval tím, zda je obava žalobkyně z takového jednání odůvodněná. Při posuzování podmínek uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, se posuzuje budoucí hrozba pronásledování, která sice může, ale nutně nemusí vycházet z minulého pronásledování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33 nebo ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47). Při tomto hodnocení se uplatní důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82), tj. že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.
40. Ze zprávy německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky *Situace žen v Alžírské demokratické a lidové republice* a ze zprávy Kanadské rady pro uprchlíky *Alžírsko: Situace svobodných žen a žen, které vedou vlastní domácnost* plyne, že v Alžírsku byly dokumentovány případy femicid, tedy vražd žen z důvodu jejich pohlaví, v počtu desítek ročně za roky 2021, 2022. Několik případů vražd žen z důvodu jejich pohlaví bylo dokumentováno i v roce 2023. Nevládní organizace přitom odhadují, že ve skutečnosti ročně dojde ke 100 až 200 vraždám žen z důvodu jejich pohlaví. Ze zprávy přitom plyne, že ve většině případů byly ženy zavražděny svými manžely nebo partnery, bývalými partnery nebo jinými muži z rodiny. Zprávy o zemi původu žalobkyně hovoří o domácím násilí jako o přetrvávajícím problému. Dle statistiky alžírského generálního ředitelství pro národní bezpečnost za rok 2021 bylo nahlášeno 5 412 případů násilí. Z toho v 3 205 případech se jednalo o vdané ženy, v 1 223 případech se jednalo o svobodné ženy a v 621 případech se jednalo o rozvedené ženy. I u dokumentovaných případů násilí je nutno usuzovat, že skutečné množství takových incidentů je násobně vyšší. Zprávy nepopisují intenzitu fyzického a psychického násilí páchaného na ženách v Alžírsku. Přestože není specifikována intenzita fyzického násilí, vzhledem k tomu, že jsou zaznamenány i vraždy žen, lze usuzovat, že násilí na ženách se projevuje v celé škále závažnosti. To zahrnuje i případy, které dosahují úrovně nelidského a ponižujícího zacházení.
41. Za účelem zhodnocení odůvodněnosti obavy žalobkyně z pronásledování je nutno zaměřit se na původce pronásledování. Ze zpráv plyne, že ve většině případů vražd je původcem manžel nebo partner, bývalý partner nebo jiný muž z rodiny. Pokud jde o násilí, jako hlavní problém, se kterým se Alžírsko potýká, je rovněž popisováno domácí násilí. Oproti tomu zprávy o zemi původu nepopisují nebezpečí pronásledování pocházející obecně od alžírské konzervativní společnosti. Ze zpráv o zemi původu neplyne, že by intenzita negativního vnímání žen v situaci žalobkyně ze strany společnosti a negativního jednání společnosti vůči

takovým ženám obecně dosahovala intenzity pronásledování. Je pravda, že ze zpráv o zemi původu žalobkyně plyne také nevole alžírské společnosti vůči ženám žijícím mimo tradiční manželský svazek. Zprávy nehovoří o tom, že by alžírská společnost takové ženy vystavovala jednání, které by bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. Žalobkyně výslovně v žalobě zmínila pouze jeden případ, kdy byla žena žijící sama vystavena nevoli společnosti, byla vyhnána ze svého domu a její dům byl zapálen.

42. Žalobkyně svou žalobní argumentaci odvozuje především od skutečnosti, že v Alžírsku nemá žádnou blízkou rodinu. V Alžírsku by měla status rozvedené ženy s nemanželským dítětem, byla by proto odsuzována alžírskou konzervativní společností. Jakkoliv tedy ze situace žalobkyně vyplývá, že by byla zranitelná vůči *cizím* původcům násilí, neboť by se nenacházela pod ochranou mužského opatrovníka. Současně ze situace žalobkyně vyplývá, že by jí nehrozilo násilí či dokonce smrt ze strany nejčastějšího původce násilí na ženách v Alžírsku, tedy právě manžela, partnera, bývalého partnera, či jiného muže z rodiny. Vzhledem k tomu, že právě tyto osoby jsou v Alžírsku nejčastějšími původci jednání namířeného proti ženám, které by bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, naznačuje to paradoxně nižší rizikovosti situace žalobkyně. Svědčí to o nižším nebezpečí, že žalobkyně bude takovému jednání vystavena. Pokud jde o obecně hrozící nebezpečí pronásledování od konzervativní alžírské společnosti, dle soudu o takovém nebezpečí zprávy o zemi původu žalobkyně nevypovídají. Nelze sice vyloučit, že se v některých případech může i o takové incidenty jednat. Je však nutno zohlednit celkovou četnost jednání dosahujícího intenzity pronásledování, ke kterému dle zpráv o zemi původu ročně v Alžírsku dochází a zohlednit četnost takového jednání s ohledem na možné původce pronásledování. Výsledně nezbyvá než uzavřít, že žalobkyni, jakožto rozvedené ženě s nemanželským dítětem v Alžírsku pronásledování ze strany konzervativní alžírské společnosti s přiměřenou pravděpodobností nehrozí.
43. Ze zpráv o Alžírsku nevyplývá, že by k nežádoucímu jednání jako je fyzické a psychické násilí páchané na ženách, dosahující intenzity pronásledování, či k vraždám žen z důvodu jejich pohlaví v případech obdobných případu žalobkyně, docházelo natolik často, že by s nimi žalobkyně musela počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným. Soud proto nemá za to, že by byla odůvodněná obava žalobkyně z pronásledování v podobě natolik závažného jednání, jako je vražda ženy pro její pohlaví, jiné fyzické nebo psychické násilí, včetně sexuálního násilí, které by svou povahou nebo opakováním bylo dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv.
44. *Druhá skupina* obav žalobkyně pramení z obtíží, kterým čelí svobodné ženy žijící samy. V Alžírsku není obvyklé, aby svobodné ženy žily samy. Pro ženy je obtížné najít si práci, jsou placeny hůře než muži. Jsou společností stigmatizovány, jsou považovány za ženy s uvolněnými mravy. Mít nemanželské děti je považováno za hanbu. Jsou společností obtěžovány, jako by takové obtěžování bylo povolené či normální.
45. Pokud jde o samostatně žijící ženy, zprávy o zemi původu žalobkyně popisují nelibost konzervativní společnosti a že situace rozvedených žen je ještě horší, než situace svobodných žen. Z těchto zpráv však zároveň vyplývá, že ve větších městech je běžnější, že ženy žijí samy. Zpráva Kanadské rady pro uprchlíky *Alžírsko: Situace svobodných žen a žen, které vedou vlastní domácnost* uvádí že na rozdíl od venkovských oblastí, kde je společnost velmi konzervativní, ženy žijící ve velkých městech mohou mít lepší postavení. Ze zpráv se

podává, že ženy žijící ve velkých městech jsou méně náchylné tlaku společnosti, i v těchto městech však tlak společnosti přetrvává a je velmi silný ve čtvrtích pracující třídy ve srovnání s obytnými čtvrtěmi. Lepší je situace žen, které vlastní automobil, patří k vyšší socioekonomické třídě, jsou vzdělané a finančně zaopatřené, mají stále zaměstnání, vlastní svou domácnost, nežijí v konzervativních oblastech a mají podporu své rodiny.

46. Soud nemá za to, že by takové jednání popisované žalobkyní bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice. Obavy žalobkyně z alžírské společnosti byly značně abstraktního charakteru. Nepříjemné pohledy, obtíže se sehnáním zaměstnání a ubytování, či obecně negativní smýšlení společnosti o ženách v postavení žalobkyně není jednáním, které by bylo svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Nejedná se o souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným vážnému porušení základních lidských práv. Přestože je rozvedená žena s nemanželským dítětem v Alžírsku jistě nucena čelit mnoha negativním vlivům společnosti, která doposud rozvod zcela neakceptuje a neakceptuje ani mimomanželské sexuální styky, zprávy o zemi původu nevypovídají o tom, že by takové ženy čelily jednání, které by bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice.
47. Žalobkyně v žalobě také odkazovala na diskriminační právní úpravu rodinného práva či dědictví. O diskriminačním nastavení právní úpravy v těchto věcech vypovídají i zprávy o zemi původu žalobkyně. S těmito skutečnostmi však žalobkyně v žalobě žádné konkrétní obavy nespojovala.
48. Lze tak uzavřít, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů dle § 12 zákona o azylu. Tyto podmínky případ žalobkyně nenaplnuje.

Nebezpečí vážné újmy

49. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo *skutečné nebezpečí vážné újmy* a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Žalobkyně tvrdila, že jí má hrozit vážná újma v podobě nelidského a ponižujícího zacházení, a to ze stejných důvodů, jako jí mělo hrozit pronásledování.
50. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení by musela být naplněna hrozba *reálného nebezpečí* takového zacházení. Tím je nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
51. Žalobkyni nehrozí nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení pro účely udělení doplňkové ochrany. Při posuzování rizika vážné újmy se totiž uplatní důkazní standard

reálného nebezpečí, který je vůči žadateli přísnější než test přiměřené pravděpodobnosti, který se uplatňuje ve vztahu k azylu. V případě žalobkyně nebyl dosažen důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti, pokud jde o riziko fyzického a psychického násilí páchaného na ženách, včetně sexuálního násilí a vraždy žen. Nemůže tak být dosažen ani důkazní standard reálného nebezpečí, pokud jde o obavy žalobkyně z nebezpečí vážné újmy.

VII. Závěr a náklady řízení

52. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). V případě žalobkyně nebyly splněny podmínky pro udělení azylu, humanitárního azylu ani doplňkové ochrany. Krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal pochybení, pro která by měl napadené rozhodnutí zrušit.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 11. dubna 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně